

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECȚIA CIVILĂ

Dosar nr. (...)

ÎNCHIEIERE

Ședința publică din data de 17 octombrie 2024

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: (...)

JUDECĂTOR: (...)

GREFIER: (...)

Pe rol se află soluționarea apelului principal formulat de către apelanta (...), prin reprezentant legal, precum și a apelului incident formulat de către apelanta (...) împotriva Sentinței civile nr. (...)/MAS/18.04.2024, pronunțată de Tribunalul Brașov – Secția I civilă, în dosarul civil nr. (...).

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă intimatul (...), prin reprezentant convențional, consilier juridic - (...), lipsă fiind apelanții (...), prin reprezentant legal, și (...).

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează următoarele:

- obiectul litigiului – „pretenții”;
- stadiu procesual – primul termen de judecată în apel;
- procedura de citare este legal îndeplinită;
- cererea de apel este scutită de la plata taxei judiciare de timbru, conform prevederilor art. 270 din Codul muncii;
- la data de 17.10.2024, înaintea începerii ședinței de judecată, intimatul (...), prin reprezentant convențional, consilier juridic - (...), depune la dosarul cauzei dovada calității de reprezentant.

Din analiza actelor și lucrărilor dosarului, instanța constată că atât cererea de apel principal, cât și cererea de apel incident au fost declarate în termenul prevăzut de lege și scutite de la taxa judiciară de timbru.

Cu titlu prealabil, instanța pune în discuția părții prezente necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în condițiile O.U.G. nr. 62/2024, având în vedere că în cauză sunt incidente dispoziții cu privire la drepturi salariale ale personalului bugetar.

Prin urmare, instanța apreciază că față de dispozițiile legale invocate de reclamantă prin cererea de chemare în judecată, respectiv art. 14 alin. (2) din H.G. nr. 250/1992, prin raportare la dispozițiile art. 150 din Codul muncii, văzând și dispozițiile art. 1 din O.U.G. nr. 62/2024, s-ar impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a se pronunța cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul dosarului, respectiv modul de interpretare a acestor dispoziții legale.

Intimatul (...), prin reprezentant convențional, consilier juridic - (...), având cuvântul asupra chestiunii invocate, apreciază că în prezenta cauză se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pe cale de consecință, instanța rămâne în pronunțare asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea chestiunii de drept ce face obiectul prezentului dosar.

CURTEA,

Având nevoie de mai mult timp pentru a delibera, în temeiul dispozițiilor art. 396 din Codul de procedură civilă, va amâna pronunțarea în cauză asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea chestiunii de drept ce face obiectul prezentului dosar, aceasta urmând a se realiza prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Pentru aceste considerente,

DISPUNE:

Amână pronunțarea asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea chestiunii de drept ce face obiectul prezentului dosar, la data de 24.10.2024.

În temeiul dispozițiilor art. 396 alin. (2) din Codul de procedură civilă stabilește că pronunțarea hotărârii se va face prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată în ședința publică, astăzi, 17 octombrie 2024.

PREȘEDINTE,
(...)

JUDECĂTOR,
(...)

GREFIER,
(...)

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECȚIA CIVILĂ

Dosar nr. (...)

ÎNCHIEIERE

Ședința publică din data de 24 octombrie 2024

Completul constituit din:

PREȘEDINTE – (...) - judecător

Judecător – (...)

Grefier – (...)

Pentru astăzi a fost amânată pronunțarea asupra apelului principal formulat de către apelanta (...), prin reprezentant legal, precum și a apelului incident formulat de către apelanta (...) împotriva Sentinței civile nr. (...)/MAS/18.04.2024, pronunțată de Tribunalul Brașov – Secția I civilă, în dosarul civil nr. (...), având ca obiect „pretenții”.

Dezbaterile în cauză au avut loc în ședința publică din data de 17 octombrie 2024, conform celor consemnate în încheierea de ședință din aceea zi, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, iar instanța, din lipsă de timp pentru deliberare, precum și pentru a da posibilitatea părților să formuleze concluzii scrise, în temeiul dispozițiilor art. 396 din Codul de procedură civilă, a amânat pronunțarea pentru astăzi, 24 octombrie 2024, când a dispus următoarele:

CURTEA,

1. În urma deliberării, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024 și art. 519 Cod pr. civ., constată admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, având în vedere următoarele motive:

1. Cu privire la admisibilitatea sesizării

Curtea reține că potrivit art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024, Dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Potrivit art. 4 din aceeași ordonanță, dispozițiile sale se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.

Potrivit preambulului O.U.G. nr. 62/2024, actul normativ s-a adoptat raportat la necesitatea asigurării de urgență a unei practici judiciare uniforme și unitare - care să elimine diferențierile în materia stabilirii/plății drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice care își răsfrânge beneficiile atât pe planul înfăptuirii justiției în mod egal și al asigurării egalității în fața legii, cât și asupra raporturilor socio-economice (...) în considerarea rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, consacrat prin art. 126 alin. (3) din Constituția României, republicată, de asigurare a interpretării și aplicării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești, (...), constatându-se existența unui

fenomen generalizat și cu tendințe de permanentizare de practică judiciară neunitară la nivelul instanțelor judecătorești care soluționează procese privitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, precum și litigii referitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie și a altor prestații de asigurări sociale ale acestui personal, având în atenție necesitatea identificării unor remedii procedurale eficiente care să asigure îndeplinirea dezideratului unei practici judiciare unitare în materia supusă reglementării, dar, în același timp, să nu împietzeze asupra bunei funcționări a întregului sistem judiciar.

În aceste condiții, deși dispozițiile O.U.G. nr. 62/2024 se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, față de scopul declarat al legiuitorului avut în vedere la adoptarea actului normativ, precum și față de modalitatea de reglementare, Curtea apreciază că în concepția O.U.G. nr. 62/2024 diferă condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept față de art. 519 Cod de procedură civilă.

Astfel, Curtea apreciază că singura condiție de admisibilitate a unei astfel de sesizări, în materia litigiilor privind stabilirea și/sau plata drepturilor de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice, este ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului, iar această chestiune de drept să nici nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Odată verificată îndeplinirea acestei condiții, sesizarea este obligatorie, având în vedere modalitatea de formulare a textului, respectiv completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac (...) va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Curtea consideră că nu se mai impune stabilirea existenței unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, astfel cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție că este necesar potrivit art. 519 Cod de procedură civilă, întrucât din preambulul O.U.G. nr. 62/2024 reiese cu evidență că ceea ce a intenționat legiuitorul a fost ca instanța supremă să asigure o interpretare unitară a dispozițiilor legale supuse interpretării în litigii privind salarizarea/dreptul la pensie al personalului plătit din fonduri publice. Cât timp sesizarea se dispune cu titlu imperativ, nu este lăsată la latitudinea instanței care judecă procesul analizaarea chestiunii privind dificultatea interpretării chestiunii de drept.

Totodată, lecturând centralizatoarele privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și litigiilor de muncă, instanța nu a identificat nicio hotărâre privind exact chestiunea de drept care face obiectul prezentei cauze.

2. Expunerea succintă a procesului

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Brașov în data de 22.05.2023, reclamanta (...), în contradictoriu cu pârâtii (...) și (...), a solicitat ca pârâtii să fie obligați să-i plătească suma de 2130 lei net, indexată, majorată și reactualizată, cu titlu de diferență drepturi salariale corespunzător celor 22 zile de concediu de odihnă neefectuat la angajatorul Curtea de Apel Brașov, raportat la venitul încasat de la acest angajator.

A mai solicitat obligarea Curții de Apel Brașov la plata sumei de 2130 lei net către ISC, cu titlul de diferență concediu de odihnă pentru reclamantă și totodată obligarea (...) la plata sumei primită de la (...) către reclamantă conform procedurii prevăzute de art. 14 din HG nr. 250/1992.

A arătat că solicită acordarea cheltuielilor de judecată ocazionate în caz de opunere.

Prin Sentința civilă nr. (...)/Mas din 18.04.2024, pronunțată de Tribunalul Brașov – secția I civilă, a fost admisă excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului (...), invocată de către acesta prin întâmpinare și, în consecință, a fost respinsă acțiunea formulată împotriva acestui pârât ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

A fost admisă cererea de chemare în judecată formulată de către reclamanta (...), în contradictoriu cu pârâta (...) și, în consecință, a fost obligat pârâta să plătească reclamantei suma de 2130 lei, cu titlu de diferență drepturi salariale.

A fost obligată pârâta să plătească reclamantei suma de 650 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

În considerentele acestei hotărâri s-a reținut în esență că potrivit art. 150 alin. 1 din Legea nr. 53/2003 – Codul Muncii, salariatul, pentru perioada concediului de odihnă, are dreptul la o indemnizație de concediu, care nu poate fi mai mică decât salariul de bază, indemnizațiile și sporurile cu caracter permanent cuvenite pentru perioada respectivă, prevăzute în contractul individual de muncă.

În cazul transferării angajatului, conform art. 14 alin. 3 din HG nr.250/1992: "(3) Concediul de odihnă neacordat salariaților transferați, de către unitatea de la care s-a efectuat transferarea, se va acorda acestora de unitatea la care au fost transferați. Indemnizația de concediu va fi suportată de către cele două unități, proporțional cu timpul lucrat la fiecare dintre acestea în cursul anului calendaristic respectiv; în același mod se va proceda și în cazul în care concediul de odihnă a fost efectuat înainte de transferare."

Din aceste dispoziții reies două aspect distincte, respectiv efectuarea efectivă a concediului de odihnă la noul angajator (a zilelor de C.O. neefectuate la fostul angajator), și plata diferită a indemnizației de concediu, proporțional cu zilele lucrate la fiecare dintre aceștia, de fiecare dintre aceștia.

Cum, în speță, are relevanță dimensiunea dreptului salarial atașat dreptului la concediu de odihnă, instanța de fond a reținut că noul angajator nu are nici o obligație în ceea ce privește plata indemnizației de concediu de odihnă a fostului angajator, dispoziția legală fiind aceea că acesta este obligat la această plată proporțional cu perioada în care fostul angajat a prestat activitate în folosul său.

În consecință, instanța de fond a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului (...), invocată de către acesta prin întâmpinare și, în consecință, a respins acțiunea formulată împotriva acestui pârât ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Pe fondul cauzei, s-a constatat că reclamanta (...) a fost angajată pârâtei (...) până la data de 11.05.2020, când a fost transferată la pârâtul (...).

Art. 150 alin. 2 din Codul Muncii dispune cu privire la modul de calcul al indemnizației de concediu, respectiv: "(2) Indemnizația de concediu de odihnă reprezintă media zilnică a drepturilor salariale prevăzute la alin. (1) din ultimele 3 luni anterioare celei în care este efectuat concediul, multiplicată cu numărul de zile de concediu".

Coroborat și cu prevederile art. 14 alin. 3 din HG nr.250/1992, rezultă că fostul angajator este obligat să-i plătească salariatului transferat indemnizația de concediu de odihnă în cuantumul la care a fi fost îndreptățit acesta dacă ar fi fost în continuare salariatul său, indiferent de ce drepturi salariale ar beneficia salariatul transferat la noul angajator, textul de lege fiind clar și nedispus la interpretări atunci când stipulează "proporțional cu zilele lucrate la fiecare dintre aceștia".

În consecință, instanța de fond, reținând și faptul că nu există nici un impediment legal prin care fostul angajator nu poate plăti direct fostului salariat, transferat, indemnizația de concediu de odihnă, având deja toate datele care-i permit să facă plata, a admis acțiunea și a obligat pârâta (...) să-i plătească reclamantei suma de 2130 lei, cu titlu de diferență drepturi salariale.

Instanța de fond a mai reținut că reclamanta a solicitat și obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată efectuate în cauză, și a depus la dosar dovada achitării acestora (f.73), conform art.452 Cod procedură civilă, sens în care se a fost admisă și această solicitare a reclamantei.

Împotriva acestei soluții a declarat apel pârâta (...), solicitând admiterea căii de atac, schimbarea în parte a hotărârii instanței de fond și respingerea cererii de chemare în judecată.

În dezvoltarea motivelor de apel, s-a arătat în esență că instanța de fond a făcut o interpretare extensiv nejustificată a prevederilor art.14 alin.3 din HG nr.250/1992, în condițiile în care acest text nu face trimitere la vreo altă modalitate de calcul decât cea prevăzută de art.7 din HG 250/1992 și nu stabilește că indemnizația de concediu s-ar achita proporțional cu salariul avut la unitatea de la care a fost transferat salariatul.

Împotriva aceleiași soluții, a formulat apel incident și reclamanta (...), prin intermediul căruia a criticat numai soluția dată excepției lipsei calității procesuale pasive a (...).

Prin întâmpinarea depusă de intimata pârâtă (...) s-a solicitat respingerea căilor de atac și păstrarea soluției instanței de fond ca fiind legală și temeinică.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept.

Părțile nu și-au exprimat un punct de vedere cu privire la dezlegarea acestei probleme de drept.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată.

1. Redarea normei de drept interne ce urmează a fi supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție:

HG nr.250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare

Art.7 alin.1 și 2

(1) Pe durata concediului de odihnă, salariații au dreptul la o indemnizație calculată în raport cu numărul de zile de concediu înmulțite cu media zilnică a salariului de bază, sporului de vechime și, după caz, indemnizației pentru funcția de conducere, luate împreună, corespunzătoare fiecărei luni calendaristice în care se efectuează zilele de concediu de odihnă.

(2) Media zilnică a veniturilor prevăzute la alin. (1) se stabilește în raport cu numărul zilelor lucrătoare din fiecare lună în care se efectuează zilele de concediu.

Art. 14 alin.3

(3) Concediul de odihnă neacordat salariaților transferați, de către unitatea de la care s-a efectuat transferarea, se va acorda acestora de unitatea la care au fost transferați. Indemnizația de concediu va fi suportată de către cele două unități, proporțional cu timpul lucrat la fiecare dintre acestea în cursul anului calendaristic respectiv; în același mod se va proceda și în cazul în care concediul de odihnă a fost efectuat înainte de transferare.

2. Prezentarea jurisprudenței propriiei instanțe:

Nu au fost identificate alte hotărâri judecătorești asupra chestiuni de drept în discuție.

3. Prezentarea jurisprudenței naționale/a altor state/comunitară/a drepturilor omului apreciate a fi relevantă pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei:

Nu a fost identificată jurisprudență relevantă asupra chestiuni de drept în discuție.

4. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate:

Din punctul de vedere al completului de judecată, dispozițiile legale invocate ar trebui interpretate în sensul că indemnizația de concediu se suportă de unitatea de la care salariatul a fost transferat, însă în cuantumul aferent luni calendaristice în care se efectuează zilele de concediu de odihnă.

Cu titlu prealabil, se constată că în speță sunt aplicabile prevederile HG nr.250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, act normativ cu caracter special, care derogă de la regulile generale în materie stabilite de Codul muncii.

În acest sens, art.14 alin.3 din HG nr.250/1992 stabilește că orice concediu de odihnă neacordat salariaților transferați, de către unitatea de la care s-a efectuat transferarea, se va acorda acestora de unitatea la care au fost transferați, iar indemnizația de concediu va fi suportată de către cele două unități, proporțional cu timpul lucrat la fiecare dintre acestea în cursul anului calendaristic respectiv.

Totuși, textul de lege nu face trimitere la altă modalitate de calcul a acestei indemnizații decât cea prevăzută de art.7 din același act normativ și nici nu stabilește că această indemnizație s-ar achita proporțional cu salariul avut la unitatea de la care s-a transferat.

Așadar, chiar dacă indemnizația de concediu se suportă de unitatea de la care salariatul a fost transferat, proporțional cu timpul lucrat la aceasta, cuantumul indemnizației este cel stabilit de art.7 din HG nr.250/1992, respectiv prin raportare la media zilnică a salariului de bază, sporului de vechime și, după caz, indemnizației pentru funcția de conducere, luate împreună, corespunzătoare fiecărei luni calendaristice în care se efectuează zilele de concediu de odihnă.

Acest aspect presupune că, în măsura în care zilele de concediu de odihnă sunt efectuate după momentul transferului la noul angajator, indemnizația de concediu se raportează la media zilnică a salariului avut la acesta din urmă, chiar dacă indemnizația se suportă din fondurile unității de la care salariatul s-a transferat.

Față de toate cele reținute, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024, constatând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de acest act normativ, Curtea va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

În interpretarea și aplicarea prevederilor art.7 alin.1 și 2 și art.14 alin.3 din HG nr.250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, indemnizația de concediu se achită de unitatea de la care s-a transferat salariatul, prin raportare la cuantumul salariului avut la această unitate sau ținând cont de salariul avut la unitatea la care s-a transferat, corespunzător lunilor calendaristice în care se efectuează zilele de concediu de odihnă?

În temeiul art. 2 alin. 3 și art. 4 din O.U.G. nr. 62/2024 raportat la art. 520 alin. 2 C. proc. civ., instanța va dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a sesizării privind dezlegarea chestiunii de drept.

Potrivit art. 2 alin. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, odată cu comunicarea către Înalta Curte de Casație și Justiție, prezenta încheiere se transmite, în copie, prin poștă electronică, de către instanța de trimitere și celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în calea de atac, procese de natura celui în care aceasta a fost formulată.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„În interpretarea și aplicarea prevederilor art.7 alin.1 și 2 și art.14 alin.3 din HG nr.250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetară, indemnizația de concediu se achită de unitatea de la care s-a transferat salariatul, prin raportare la cuantumul salariului avut la această unitate sau ținând cont de salariul avut la unitatea la care s-a transferat, corespunzător lunilor calendaristice în care se efectuează zilele de concediu de odihnă?”

Suspendă judecata apelului declarat în cauză până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, conform prevederilor art.4 din OUG nr.62/2024 raportate la cele ale art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă.

Prezenta încheiere se transmite, în copie, prin poștă electronică, de către instanța de trimitere și celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în calea de atac, procese de natura celui în care aceasta a fost formulată

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința din data de 24.10.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE,
(...)

JUDECĂTOR,
(...)

GREFIER,
(...)

Red. (...)/25.10.2024

Tehnored. (...)/25.10.2024